

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 320. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342207200/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Foreløbig har hun været *Grevinden af Luna* (jf. s. 198); nu bringer hun ham efterhånden tilbage til den *natur*, som han hidtil er veget tilbage for. *Hun* fanger ham ind med sin krop og sine ord: på hendes læber vil han i *et Kys tilbede Ordet* – hvorpå *han* fanger hende ind og bærer hende ind på sit hotelværelse.

Broen er bygget – og de flytter sammen til et badested, fjernere fra denne verdens øjne.

Her gennemlever de i løbet af et par måneder en kærlighedshistorie, der i sin lette sensualitet, sin underfundighed, ynde og samtidig radikale særhed er anderledes end noget andet beskrevet i dansk litteratur. Alt sammen i en ramme af festlig og høvisk sir: *Og henne fra Kirketaarnet lod atter det middelalderlige Klokkespil som en stivbenet Ridderdans i Jern og Plade* (s. 269).

Hvem er denne kvinde? Først og fremmest er hun ikke mindre end Célimène, som hun ligner med sine *snorrette Bryn* og et væsen, der synes at sige: *Drik ikke med mig i Vin! Drik mig til med dine Øjne alene* (s. 255). Derudover er hun en fortællerske og en forfører, der synes at kende Silvios behov og på en gang bevidst og samtidig totalt uselvisk véd at følge dem. I samtiden en excentrisk eventyrske, der har sat sig ud over alle normer – jf. f.eks. den lille Luigi's manglende respekt for hende – en iscenesætter: valfarten genoplever Silvio i sengen en tidlig morgen (s. 277), og endelig en drømmerske og sandsigerske, hvis profetier og visioner viser sig gyldige¹⁴. Derfor følger hun drømmen, hvor sommerfuglen (døden) befaler hende at klæde sig i rosenrødt: (. . .) *festklædt vil jeg vandre lige ind i Døden, hvis du forlanger det af mig*.

Vi er her ved historiens mørke punkt, der sluger alt det lys, der ellers glitrer over siderne. Hvordan kan *døden* forbindes med al den sir og fest, der ellers udfoldes?

Claussen synes selv, at han må minde om baggrunden og forudsætningerne, for pludselig springer han i *Et Kapitel om Farveglæde* tilbage i kronologien og skildrer en kultrogssværtet Silvio i Rapallo før mødet med Clara. Igen ser vi ham fristet af altfor imødekommende kvinder, som han ruster sig imod gennem arbejde: *thi jeg vil arbejde – arbejde gigantisk paa et Værk om de ældste Broer i Italien* (s. 275). Den holdning får sin beske kommentar med på vejen gennem beretningen om bryde-